

FEJÉRMEGYEI NAPLÓ

Novam ephemeriden, cui titulus „Fejérmegyei Napló” a vobis institudam ad cat olicarum partium proposita promovenda, id equidem probamus libenter (Az általatok katolikusok törekvéseinek előmozdítására „Fejérmegyei Napló” cím alatt létesített új lapot mi örömmel helyeseljük XIII. Leó pápa Zichy Nándor grófhoz, 1895. március 6-án.)

Előfizetési árak:
1 évre 12 kor., 1/2 évre 6 kor., 1/4 évre 3 kor.
Egyes szám ára 10 fill.

Felolós szerkesztő:
BILKEI FERENC.

Megjelenik: kedden, csütörtökön és szombaton este.
Szerkesztőség és kiadó: „va”-a! Szent-István-tér 1.
Egyes számok kaphatók: a dohánytözsdekben.

Vigyázzunk!

A nemzeti kormányknak bizonyos kautélák mellett történt uralomra jutása a polgárok lelkületében, egyéniségében, törekvésében rejlt különböző erőket, irányzatokat mozgásba hozta sközéletünk ma egy néz ki, mint a vihar után derengő égbolt, midőn azonban a levegő még telítve van villamossággal.

A jövő titka, vajjon hazánk politikai egén a derű teljessé válik-e, avagy a felhalmozódva levő gyűanyagok megnövekedve, ismét sötét, adáz vihart idéznek elő.

A kormány kezében vannak az esz közök, amelyekkel az ellene részint jóhiszeműen, részint pedig gonosz indulatból felhozott vádakot, gyanúsításokat elégtelenséget eloszlathatja.

Mindnyájunknak tudni kell, hogy a jelen kormány a koleált pártok egyikének politikai programját sem hozta, hanem mint átmeneti kormányt, arra vállalkozott, hogy parlamenti- és közéletünkben a törvényes rendet helyreállítja, a közhivatalokból a nemzeti ügygel szembe helyezkedő és az egyéni tisztesség fogyatékos ruházatában megjelent lézengő rittereket kiszorja, a felburjánzott korrupciót kiirtja, alkotmányunk biztosítékait törvényhozási-

lag megerősíti, ennek folytatása végett a közhivatalokba, közállásokba a nemzeti ügy kipróbált harcosságait ülteti, az elodázhatatlan szociális kérdéseket törvényhatóságilag rendezi és végül a felszínre erőltetett választói reformot a magyar nemzeti állam megóvása mellett megvalósítja.

Habár e program államéletünk csekély körére terjed is ki, a jelen átmeneti kormányzás idejét tekintve (mintegy két év) és különösen az elmúlt kormányzati rendszert, amely alatt burjánzott fel a korrupció és lett számúve a magyar nemzeti szempont. óriási haladást jelent s biztos reményt nyújt, hogy a jövőben kormányzatunk duzzadt vitorlakkal halad és eléri a teljesen önálló, független magyar nemzeti államot.

A rosszszemű vádakról, gyanúsításokról nem szólva, van-e okunk jóhiszeműen elégedetlenkedni. Épen e lap hasábjain megjelent egyik cikk e tekintetben a következőket mondja:

„Elégedetlenség-re akkor van ok, ha valami, amit jogosan vártunk, elmaradt. — Ha valaki, akiben bízunk, megcsalt bennünket. Ha azt, amit kilátásba helyeztek nekünk, nem kaptuk meg, vagy ha reményeinkben, vagy más egyéb tekintetben csalódtunk.”

Elfogadta az idézett cikk fenti kijelentéseit, abból nem tudunk hasonló megelégedett álláspontra jutni, mert hiszen a jelen kormányzati tények mindegyikét nem találjuk olyanoknak, a melyek a fent megírt kormányzati programot teljesen fedné és így egy kis jóakaratu elégedetlenségre, — amely a hatalomban elernyedhető energiát megacélozza; a mely a mult kívánságait folyton hangoztatja; a mely emlékeztet, hogy mindnyájan porból vagyunk és porrá leszünk; — tehát véges, gyenge lények vagyunk; — igenis van ott is szükség. De hát tényeket is hozhatunk fel. Keresztül vitte-e a kormány a nemzeti ügy megfizetett elarulóival, az öszbirodalmi politika bérenceivel és a nemzeti mozgalom letérésére vállalkozó stréberekkel szemben a tisztogatás nagy munkáját? Részben igen, részben nem, hiszen némely törvényhatóságnál még mindig a régi rendszer szerbgyurkái képviselik a központi kormányt. De sőt nemcsak fent, de az alsóbb régiókban sem tapasztalhatjuk a lejárt rendszer és kompromittált közegének eltűntét. Számos helyen, — így nálunk is, — az ugynevezett koalíciós főispánok, első és közvetlen irányítója az a főispáni titkár, a ki tanácsaival az abszolút korszaknak a nemzeti

A FEJÉRMEGYEI NAPLÓ TÁRCAJA.

Bucsuzás egy hajléktól.

Aznap midőn orvosom, Duchastelet dr. barátom, aki melleleg mondvá ez évben már két ízben is megmentette életemet, tudtomra adta, hogy ezental „a felügyelet alá kerülő emberek” közé tartozom, hogy most már nagyon mértékletesen és elővigyázatosan kell élnem, hogy az indulás jelzésekor a vasutra ugornom már nem szabad, sem párisi Audinot-utcai lakásomból Maudres-beli jóságomra és innen vissza annyiszor, mint az utolsó nyarak alatt, ide-odautazgatnom nem lehet — megvalloim, hogy midőn mindezt hallottam, valami lesújtó szomorúság fogta el szívemet.

Egy kőborló természetű ember, kinek lehetőleg, a szobában való tartózkodást ajánlanak vagy egy párisi járdataposó, kit otthon ülő életmódra kárhóztatnának, az eleinte aligha vágna jó arcot ilyesmihez. Sőt mi több, az orvosi parancsból kifolyólag hozzájárult még az a kényyszerűség is, hogy el kellett adnom szerény, de annál kedvezőbb nyaralómat, hol városi benszülött létemre a szilfát a hársfától, a sárgarigó szagotot furuilyázását a szürke fejű poszáta halkán zizegő dalmától néhány év óta már-már meg tudtam különböztetni.

Nehéz szívvel értekeztem másnap Brunoy község jegyzőjével, kinek bölcs utbaigazításai szerint megállapítottam aztán a nyilvános árlejtési hirdetmény szövegét és idejét. Ugy látszik azonban, hogy én bennem egy csepp sincs a Gavarni-beli polgár szilaj véréből, aki „portáját” olyan

együttü bámuló csodálattal szerette, hogy azt mindenféle farkascspaddal és élesen szuró palackcserepekkel sancolta körül: máskülönben nem barátkoztam volna meg oly hamar ama gondolatlalt, hogy házam egy pár hét mulva már a másé lesz és hogy egyéb értékes ingatlan jóságom már nincsen, mint a Montparnasse temetőjének az a szük négyszögölyhi földje, hol tavaly július végén csaknem mindenkorra ütöttem már fel a tanyámat.

Annyi bizonyos, hogy a háztulajdonosok véréből vajmi kevés szorult belém. A nagyvilággal szemben mindig azt az elvet vallottam, hogy látni annyi, mint birni; a természet szépségeit épp akkora gyönyörrel tudom élvezni az országúton, mint a fillereimen vett száz holdas birtokomon, melyet a betörők ellen nem annyira annak kerítése, mint azoknak a gályamunkától való félelme biztosít számomra.

De tévedés volna azt hinni, mintha falusi jóságomat nem szerettem volna s mintha sajnálat és bánat nélkül hagynám ott, bár viszont azok az érzelmek, melyek napról-napra mindinkább betöltenek, még könnyebbé tesznek ezental minden egyéb más lemondást is.

Nagy fájdalmat okozhat mindenesetre az, ha valaki szülői házát eladni kénytelen. A magam részéről annál fájdalmasabb veszteséget alig képzelhetek, mint az őseink által ültetett öreg fák árnyékában utójára fel s alá sátnál, a bucsuzás előtt a rózsatoról, melyet hajdan jó anyánk áldott kezeivel szemünk láttára annyiszor megnyesett, még csak egy rózsát leszakaszthatni, hogy azt megszáritva, az ő imádságos könyvében emlékül megörizzük; utójára felkelni a kandalló melletti karosszékéből, amelyben régente a hosszú ősi estéken édesatyánk szunnya-

dott és abba bele nem ültetni; a bucsu tekintetével még egyszer azon termekben körüljárni, melyekben az ágyak és bölcök annyi szeretett lénynek születését és halálát juttatják eszünkbe; a családi lakószoba ajtaját, melyen termünk nagysága gyermekkorunk különböző szakáiból kretával vannak megjelölve, annak tudatában bezárni, hogy azt utánunk már idegen nyitogatja majd föl; otthagyni azon falakat, melyekhez emlékeink a repény szívós gyökereinél is erősebben fűződnek; elhagyni ama virágokat, melyeknek illata lelkünkben mintegy felidőzi elhunyt kedveseink emléket. Mindez bizonyára kimondhatatlanul nagy keservvel járhat s felidézheti a lelki haldoklás ama pillanatát, amidőn az ember untig meggyőződhetik a költő azon szavainak mélységes igazságáról: Sunt lacrymae rerum!

E szívzaggató fájdalomban nem volt részem. Az én szüleim nagyvárosi méhekhez hasonlóan, hol az egyik, hol a másik kaptárszerű párisi házban laktak és sokszor kellett lakást változtatniok. Tőlük vajmi csekély ereklýeket, két-három igen kopott, de a költözökések dacára épen maradt butodarabot, örökölhettem csak. Más az, ha a családi tűzhelytől bucsuzva könyvezünk és más az a mulékony bánkódás, melyet afelett érzünk, hogy több nyáron át megkedvelt házfedel szelkakaainak képe mindinkább elhalványodik emlékezetünkben s noha mindkettő rokonérzelem, a kettő közötti párhuzam, amely neveléséges, oly bántó is.

Es lelkem egyik része mégis a kedves Fraiziérehez fűződik. Azt hiszem, hogy annyi munka fejében méltán örvendhettem a Trianon egyik sarkához hasonló kis parkom birtokában ama terebélyes fáknak, melyek alatt május és június havában a szárnyas zenekar fenséges hangver-

Mai lapunk 4 oldal.

00000505

ügy letiprásában buzgólkodó főispánjait is híven támogatta.

Nem találhatjuk fel teljesen az új rendszert az új emberekkel sem. Hisz nagyon jól emlékeztünkben van, hogy a helybeli hírlapok közül is volt egy, a mely pénzért szolgálta a mindenkori kormányokat, majd Kristóffy és Lányit s azok piszkolódásait bőven szórta a nemzeti ügyre és annak illusztris vezéreire, Kosuthra, Apponyira, Andrássyra stb. és ez a hírlap még ma is olyannak tűnik fel, mintha felsőbb helyről még támogatná a multját illetőleg a kormány kéllőleg informálva nem lett volna.

A tisztogatás és új rendszer létesítése tehát nem vitetett keresztül azzal az erővel, a melyet a nemzeti ügy teljes diadalra jutása megkívánna, pedig ezt vártuk, — hiszen a küzdő feleknek első kötelességük, hogy az egyes pozíciókból az ellenséget kiverjék s oda a maguk megbízható katonáit tegyék — és habár a nemzeti kormány iránti bizalom nem is szűnt meg, részben aggódló, részben elégedetlenkedő szavunk felemelésére van okunk és jogunk — és a kormány e hiányok orvoslásával a kezdődő elégtelenség méregfogait kihuzhatja.

Vigyázzunk tehát és ha vágyainkat, reményeinket egészen még megvalósítva nem is látjuk, ez a nemzeti kormány iránti bizalmunkat ne döntse meg, de legyünk éberek s mint a nemzet élő lelkiismerete, hallassuk szavunkat, hogy mit várunk óhajunk a jelenlegi kormánytól.

Jul.

UJDONSÁGOK.

— **A berlini nagykövet.** Meglepo hír került világgá a legközelebbi napokban, a melyet egyik helybeli lap is sietett rek-

lámbírré felfujni. Arról volt szó, hogy Szögyény Marich László a magyar-osztrák monarchia berlini követje, a kire méltán vagyunk büszkék nemcsak mi, a kik őt szükebb hazánk szülöttének vallhatjuk, hanem egész hazánk is — megváltó állásától és a lemondandó Gulochovszky külügyminister örökébe lép. A változás állítólagos oka pedig abban volna keresendő, hogy a német császár s monarchiánk nagykövete között differenciák merültek fel.

Szives örömmel írjuk s megbízható előkelő forrásból, mint teljesen megnyugtató hirt adjuk közlé, hogy az egész híresztelés egy hízott ószi kaeca, a melyet az uborkaszezon idején éhes újságírók sütöttek-főztek ki. Szögyény Marich László nagykövet mint minden évben, ugy ez idén is haza érkezett Csórra, fejérmegyei birtokára, hogy fűrészt munkája után pihenést és üdülést találjon. Itt fog maradni október végeig s november elején — mint eddig is megtörténni szokott — Berlinben el fogja foglalni hivatalát. E felől az újságíró urak teljesen nyugodtan alhattak.

A berlini nagykövet egyébiránt — a mint velünk tudatják — a szokott kedves családi körben végtelenül kellemesen tölti napjait. Különösen megható ünnepek színhelye volt Mária napja, a nagykövet kedves nejének névünnepe. Nagyszámu előkelő rokonság gyűlt össze a kedves ünnepélyre, a melyet a családi szeretet melegen kívül művészi látványosságok is élénkítettek. A remekül sikerült élőképek rendezését Zichy István gróf vállalta magára, a ki az ő ismert művészi talentumával felejthetetlen emlékeket varázszolt az előkelő vendégek lelke elé.

Egyházmegyei hir. Dr. Prohászka Ottokár megyéspüspök Froschlich Janos volt erdi h. lékeszt megbizta a martonvasári plebánia ideiglenes adminisztrálásával.

de Dijon" általában. A multa gondolva valami feltékénység felet ezüszketnek, mert ha latnam, hogy mint az udvari költők, a madarak is barki kedveert dalolnak és a rózsaék barnily jötmenekek illatoznak, akkor a természet e közönbösége csak fajobban illette meg.

Ismeretlen utódomnak meg egyszer kívánok minden jöt. Fogadja ot a lugasbeli gipsz-oszlop tetejen allo fiatal faun barátságos mosollyal. Mivel pedig a gyümölcsös közepen allo kis napórának marványát az idei oly borongós nyári eső csaknem bizonyosan megrongálta es „Ultima latet" (az utolsó óra mindenkinck ismeretlen) kissé nagyon is boleséleti es busan hangzó felirását alighanem el is mosta, azt ajánlom, hogy annak helyebe az új birtokos a kovetkezo s udvkivanammat teljesen osszefoglaló felirást tetesse: Horas non numero nisi serenas (csak a derült orakat szamlalom.)

Kivanom, hogy Fraiziérebe vele a boldogsag vonuljon be. De azért kapuja előtt, melyre egy bodzala feler viragu fürtjei borulnak, többre mar nem latnak engem. E zart kapu, mint az a no, kit valamikor szeretünk es aztan mas karjaban talalunk, ezental ugy rémlik, ridegen es ellenségesen fog rám tekinteni. Ha ezen ottha gyott lakast újból viszontlatnam, az „Olympio szomorúsag"-aban elforduló szívzaggato verszavakra lakadnak:

Hazam ram tekint, de már nem ismer rám. Mindannak dacara nem fogok soha ez ódon épületől teljesen elidegenedni; mert ami legbenszökebbül ily kedves, hőszerepelt pihenő helyekhez hozzáfűződik, az bizonyára valamivel több, mint pusztá emlékezes.

Talan nem veszik rossz néven, ha képzeletemben egynehány oly emlék után kutatok, me-

— **Ezüstmennyegző.** Megható, kedves ünnepet ült ma egy köztisztviselőben álló székesfehérvári család; e napon mult 25 éve, hogy Kováts Károly, egyik legelőkelőbb kereskedőnk oltárhoz vezetete szívének választottját, Velling Piroskát. Huszonöt hosszu év mult el azóta s a szeretet, mely a családi otthont felépítette, mit sem vesztett melegéből; a ház őrangyala most már egy szép családnak édes anyja, kitarító hűséggel ápolta folyton a családi tüzhely szent tüzét. A 25 év óta egyforma szelid fénnel lobogó tüzhely fényében áll most a jubiláló család: a munkás férj, a hű hitves es szerető gyermekek, köröttük a tisztelők nagy száma, akikhez mi is újabb boldog 25 évre szóló jó kívánatokkal csatlakozunk. Az ezüstmennyegzős pár ma reggel a szétségekköz járult s frigyüket Beczky József főlele plebános ujra megáldotta.

— **Hymen.** Számmer Pál m. kir. honvéd főhadnagy szombaton délután 5 órakor vezetete oltárhoz a budapesti erzsébetvárosi plebánia templomban Fenyvessy Mariska urhölgyet, Fenyvessy Arnold volt kir. ítélőtáblai bíró es neje szül. Nessi Aurélia leányát, Fenyvessy Ferenc volt vespérmegyei főispán unokahugát.

Tárnok Márton soproni postafőfelügyelő a napokban vezetete oltárhoz Özv. Farkasné, szül. Sziller Katalin urnót.

— **Tóth Endre meghalt.** Meghatott lélekkel kísértük ki a temetőbe vasárnap d. u. városunk egy kiskatonáját, Tóth Artur szerkesztő fiát, a budapesti lípótmezei hadapród iskola növendékét 18 éves korában. E kedves gyermek nagy lélekkel türe napról-napra sorvasztó betegségét; küzdött a kórral, míg végre elragadta a halál. Gyönyörü napon halt meg, szüze Mária születése napjának hajnalhasadásán. Elszállt e nemes lélek, hogy színről-színre az égben üdvözölhesse a bold. Szüzet nagy ünnepén! Tóth Endre elemi iskolái után négy évig a ciszt. r. főgimnáziumnak volt jölelktü növendéke. Jo tanári közül különösen vonzotta szíve kedves hittanárjához, Láng Imre drhoz. Majd szíve vonzalmát követve, katonai pályára lépett, de csak az egyenruhának örülhetett. Laj-

lyeket mint a természet es bájos zugában letete pült első lakos, magam után hagytam s amelyek mint azt hinni szeretném, eltávozasom után még kesöbben is megmaradnak.

Midőn május havát Fraiziéreben első alkalommal eltöltöttem, kimondhatatlanul megörültem hogy kertem tele van fülemillékkel s hogy azok mennyire énekelnek. Öreg földmivesek beszélték el ugyanis nekem, hogy e helyen régente 1830 körül még csak egy kis házító es facsoport állott es hogy ezek egy hírneves hegedűművésznek es egykori opera-karmesternek tulajdonát képezték.

Nem igen tudnám megmondani, hogy miért es mily eszmetársulás útján fűztem össze az énekes madarakat es művésszel, kit az akkori divatnak megletelelőleg térdigő nadrágban, csattos cipökben, háromszorosan körülcsvart fehér nyakraválóban es Goethe-félc magas kabátgallérban, kedélyes apónak festettem ki képzelmemben. Szobájában, a szabadba nyíló ablakok egyikenél hangjegyfüzete előtt ülve, a vonó kezében es stradivariusát álla alatt tartva, gondoltam el őt magamnak, amint egykori hangverseny sikerei emlékének felújításával magányának unalmát elűzni akarta s mesteri művészettel egy egy fogós, nehéz kivitelű zenedarabot, így például a „Velencei karneval" híres dallamát, előadni próbálta.

Ilyenkor az a furcsa gondolat cikázott át agyamon, hogy a versenyzés szellemétől ösztökélt es húságukban felingerelt fülemilk akarták bebizonyítani az öreg művésznek, hogy ők is vannak akkora művészek, mint ő, hogy énekök hegedűjének hangjával felér es hogy a híres Paganininak a negyedik huron véghez vitt csodajátéka torkukon át újból feléled; ugy rémlett nekem, mintha e zenei versenyben még élénkebb es merészebb hangutakban dalolnának, „pia-

senvét élveztem, ama keskeny fasoroknak, melyekben alkotóvaktor a rezedák illatarjában kenelmesen szerettem sétálgatni, gyümöleskertemnek, amelyben verőfényes ószi napokon a faágak a gyümölesök terhe alatt meg megreccsennek, falainak mentén pedig a portól rozsdaszínű lombhozat közöt sargulni kezdtek a szőlőgerlek es méltan örvendhettem a magastörzsű rózsaok hosszu sorfalának is, melyben mintegy idején e szép virágkirálynők egymással mintegy versenyezni akartak.

Mind ezek a dolgok nekem oly igen kedvesek voltak. Körülözvettem őket futólagos ábrándjaimmal es szívemmel csaknem osszefortiták. Es most el kell válnom tőlük. Váratlanul megrendült egészségem es hogy bizonyos orvosi segélyekben rogtán reszesülhessek, kenyszerre es lepesre; hiszen szegelyim es poszatám a seborvos metszo kesétől kissé tavol esnek.

Ezentul más gazdakok lesz. Azt hiszem, hogy ő is megszereti őket es talán majd abba az ábrándba ringatja magát, hogy ama virágok, a melyek egy költő illatukkal setái alatt clarasztottak, masoknál finomabb illatnak es hogy a madarak, melyek azt dalalkott felvidítottak, még dallamosabban fognak énekelni. Tiszta szívemből kívánom Fraiziére új birtokosának, hogy ott jól erezze magát. Kivanom, hogy Fraiziére árnys lombjai neki meg hűsebbek, pázsitja zöldebb, gyümölesei edesebbek, virágágyái még díszlebbek es illatosabbak legyenek. Főleg azonban arra kerem, hogy bár látogatásomat meg nem igérhetem, ezen ódon lakóházat szeretettel gondozza.

Miert ne vallanám be gyengeségemet! Rossz szul esnék látnom, mint gyönyörködök az új tulajdonos egykori pintyeim es rigóim énekeiben es rózsa-háremem, a „Madame Bérand" es „Gloire

kében azonban a királyok Királyának volt vitéze, az égi Anyának gyermeke. Vallását s lelkének ügyét gyermeki szívvel szerette; buzgó imádkozott, áhitattal minisztrált, főleg a ciszterciek templomában szeretett időzni. Főleg a nagy szünidő folyamán. — És most ezen jölelkű, tiszta szívű ifjú vitéz elköltözött a mi táborunkból, felment az égbe, hol a szent gyónásban már többször megtisztult és a szent áldozásban többször megerősödött lélek most elvette már érdemei jutalmát. Súlyos betegségét alázattal, türelemmel, békével viselte hónapokon keresztül, várta gyógyulását, óhajtotta az életet, de az Úr szebb, tisztább életet tartott és juttatott immár számára az égből. Betegsége alatt sokszor imádkozta a szent olvasót, mondogatta bizalmas lélekkel a legszentebb neveket. — Igen nagy örömet szerzett neki hetenként Beck Ignác bpesti főhadnagy, lipótmeezi hadapród iskolai tanár látogatása, aki hétfőn szokott Budapestről lerádnálni, hogy az ő „kedves Bandiját láthassa.” Óráig elbeszélgetett tanárával a beteg növendék, természetesen a katonaiskoláról, fegyverről, gyakorlatokról volt szó, de csakhamar áttért a tanár és tanítvány beszélgetése a jó Istenre, a lélekre, az igazi katonai életre... A jó szívek öröme, a buzgó lelkek boldogsága töltötte be ilyenkor a főhadnagy és kiskatona szívét, lelkét. Prohászka Ottókar dr. megyéspüspök ur is többször meglátogatta; utólag épen halála napja délután. E kedves s kitüntető látogatások nagy örömet szereztek szenvedő szívének s megnyugtatták reménykedő lelkét is. — És most már elköltözött, elhagyta a családi kört, el a katonai életet; itt hagyta kiszüveget, elgyötört testét, de elvitte lelkét, jó szándékait, érdemeit magával. Szívünk bánatával, könnyekkel búcsúztunk el a kedves halottól. Koszoruba fűzött virág díszítette, katonai derekőv ékesítette a koporsót, melyet nagyszámu közönség, előkelő katonaság, nagyszámu papság stb. állottak körül. Imádkozunk lelke údvéért, de minden bizonnal imádkozik ő is értünk az Úr színe előtt. — A halálesetről a család a következő gyászjelentést adta ki:

„Tóth Artur a maga, úgy gyermekei: Tóth Alén, ennek felesége Csitány G. Elvira és gyermekek Selene; — Tóth Diane, ferjezett nadasdi Sárközy Józsefné, ennek férje nadasdi Sárközy József és gyermekeik Géza és Artur, valamint az ősszes rokonság nevében is fájdalmas szívvel jelenti kedves jó fia, testvér, sógor, nagybátya, illetve rokon, nemes Tóth Endre cs. és kir. hadapródiskolai növendéknek élte virágában 18 éves korában, a halotti szentségek ajátos felvétele

nőikat” még halkabban bugnák, lágy dallamaikat a legvalóatosabb hangnemekben és szerelmes sóhajtásaikat megkettőzött szenvedélyvel még hosszabba nyujtanák.

Hiába juttattam eszembe, hogy az öreg karmester bizony már régen jobblétre szenderült és hogy azóta számtalan madárnemzedék is kihalt már; nem sokat törődtem azzal, ha már egyszer el akartam hitetni magammal, hogy e művészi hagyomány fentartatta magát hársfáim alatt és hogy az alig kikelt madárfiókok itt kintünő zeneiskolázásban részesülnek. Egy gazdához méltó hűségomat, mely szerint kertem fülemiléi szebben énekelnek, mint másokéi, ilyen módon akartam igazolni.

Ha jól tudom, akkor az öreg hegedűművészt Fraiziere fészkeiben még ma is emlegetik. Ami engem illet, tartózkodásom emlékért ott avval örökítettem meg, hogy egy nagyon szép, sötét biborszínű, bársonyos szürme és felséges illatu rózsát annyi és oly sokféle változatban nemesítettem meg, hogy egy szemszében lakó, szeretetreméltó kertész azt az én nevemről nevezte el.

Valamint a madarak énekétől visszhangzó ágakban a féltékenységüket felkeltő hegedűművész lelkének egy része még ma is ott lappang, épp úgy fűződik lelkemnek egyik ott maradt része forrón szeretett virágaimhoz is; és ezért a költő rózsájának szépségét és dicsőségét a jövendő tavaszok szép reggelein szívhez szóló dalokban fogják megénekelni az öreg zeneművészzel versenyző rendkívüli fülemülék dedunokái.

Franciából: Becker Hugó.

után 1906. szeptember 8-án hajnali 3 órakor történt gyászos elhunytát. A megboldogultnak hült teteme 1906. szeptember 9-én d. u. háromnegyed 6 órakor fog a gyászháznál (Sas-utca 2.) beszenteltetni és a Szentháromság temetőben örök nyugalomra tétetni. A megboldogult lelki údvéért az engesztelő szemise-áldozat 1906. szeptember 10-én reggel 8 órakor fog a székes-egyházban a Mindenhatóknak bemutatni. — Székesfehérvár, 1906. évi szeptember hó 8-án. Áldás emlékére!”

— **Új orvos.** Dr. Koroncay József, egyetemes orvos, sebész-operateur és fogorvos, képe-sített k. iskolai egészségtanár tanár rendelését Nádor-u. 7. szám alatt megkezdte.

— **Bucsulakoma.** Albrecht József posta és távírda alfőnök tiszteletére, akit tudvalevőleg, Kismartonba helyeztek át, jobaráit és kartársai f. hó 8-án este bucsulakomát rendeztek a tisztviselők Onthon körében. A lakoma alatt felkőszö-nőt mondottak: Brünner János és Kerekes Lajos dr., mire Albrecht József meghattan válaszolt. A lakomán jelen voltak: Albrecht József, dr. Arany Lajos, Armúth Mór, Békefi István, Belopotoczky József, Borbás Mátyás, Brünner János, dr. Burger Ödön, Csaplar László, dr. Cöppentzky Mihály, dr. Czapyr László, Ehrenthal Simon, Erdős József, Fröschl János, Fröschl Ferenc, Herendi Vilmos, Imre Lajos, K. Dávid Nándor, dr. Kerekes Lajos, Kirner László, Keleti Zoltán, Keczan Izidor, dr. Keczan Lívius, Kovács Alajos, Kunos Gyula, Küngid György, Kovács József, Kékesy László, dr. Kisteleki Károly, dr. Kincs József, Kussovits Győző, Kirchmayer Lajos, Kirisits József, Lipcsey Lajos, Meister Adolf, Miklós Géza, Nemet István, N. Horváth István, N. Horváth Gyula, Schober Gyula, Schodol László, Sigray Gyula, Sigay Pal, Siky Károly, Simon Sándor, Toth Sándor, Thomm Ferenc, ifj. Tur Antal, Turi Endre, Zalika János.

— **Halálozás.** Szirkovics Mariska életének 18-ik évében elhunyt. Temetése e hó 11-én d. u. 5 órakor volt a Megyeház-tér 6. sz. alatti gyász-házból, nagy részvétel mellett.

— **A. K. K. A. K. mulatsága.** Serényen folyik az előkészület a székesfehérvári K. K. A. körében a 16-án tartandó ösi mulatságra. Mint említettük a mulatságot tekeverseny előzi meg, prolog, monolog, szindarab, filoxera felvonulás és hegyaljai süret fűszerei. Az előadandó szindarab Andreánszky Jenő dr. „Katonásan” című egy felvonásos vígjátéka, melyet a Szent István teremben tanc követ.

— **Sorozások a megyében.** Fejérvármegye területén az 1906. évre szóló fősorozások az egyes járásokat illetőleg a következő sorrendben tartatnak meg:

Váli járás: Október 9., 10., 11., 12., 13., 15., 16. és 17. napjain.

Sárbogárdi járás: Október 18., 19., 20., 22., 23., 24., 25. és 26. napjain.

Adonyi járás: Október 27., 29., 30., 31.; november 2., 3. és 5. napjain.

Móri járás: November 7., 8., 9., 10. és 12. napjain.

Székesfehérvári járás: Október 10., 11., 12., 13., 15., 16., 17. és 18. napjain.

— **Egy havi közigazgatás a vármegyénél.** Fejérvármegye közigazgatási bizottsága tegnap délelőtt 10 órakor ülést tartott gróf Széchenyi Viktor főispán elnöke mellett. Az ülésen jelen voltak: Szűts Jenő alispán, Balassa Sándor főjegyző, ifj. Havranek József, dr. Korniss Zoltán, dr. Schlammadinger Jenő tiszti főügyész, dr. Hattyufy Dezső árvászéki elnök, dr. Varga Zsigmond tiszti főorvos, Turján József kir. pénzügyigazgató, Vajda Géza kir. főmérnök Ujházy Sándor kir. főügyész helyettes, Mészáros Győző áll. főállatorvos, Szentgericei Nagy Géza kir. segéd-tanfolygoló, Koller Pál vármegyei közgazdasági előadó, Dettrich Zsigmond, Kenessey Gyula, báró dr. Manndorf Géza, Csontos Andor, dr. Horváth Gyula, Roscnfeld Henrik, Koller Tivadár, V. Végh István, gróf Czirák Antal.

Gróf Széchenyi Viktor főispán megnyitván az ülést, tudatja a bizottsággal, hogy Bognár József helyébe, akit a földmivelésügyi miniszter Szombathelyre helyezett át, Mészáros Győző neveztetett ki áll. főállatorvossá.

Szűts Jenő alispán a vármegye ügyfoglal-

máról a következőket jelenti: Augusztus hóban elintézendő volt 981 ügyarab. Ebből elintéztett 958. Hátralék 23 ügydarab.

Dr. Végh Lajos sárbogárdi ügyvéd felebbez a sárbogárdi fősolgabíróknak azon eljárása miatt, hogy tőle vadászejegyenek látmozását — azon a címen, hogy Végh dr. az előbbi évben vadászati kihágás címen büntetve volt — megtagadta. Balassa Sándor főjegyző előadó a fősolgabírói tény jóváhagyását indítványozza. Csontos Andor a méltányosság szempontjából kéri a fősolgabírói határozat megsemmisítését, amit a közigazgatási bizottság többsége magáévá is tesz.

Dr. Varga Zsigmond tiszti főorvos jelenti: Augusztus havában házasságra lépett 45 pár. Született 676 egyén; meghalt 384. Így a születések a halálozást 292-vel muták felül. A nyár folyamán számos trachomás eset fordult elő, azon munkások között, akik az ország északi megyéiből jöttek Fejér vármegyébe dolgozni.

Koller Pál biz. tag az orvosi jelentéssel kapcsolatban aziránt tesz előterjesztést, hogy a bizottság írjon fel a belügyminiszterhez egy olyan rendelet kibocsátása iránt, hogy a munkások mielőtt egyik helyről a másikra mennek munkába, orvosilag vizsgáltsanak meg. A bizottság az indítványt elfogadja.

Az orvosi jelentés szerint a Szent-György közkórházban a múlt hóban 266 egyén ápolott.

Koller Tivadár azt kifogásolja, hogy az alsóalapi körorvosi állás nincs betöltve. Dr. Varga Zsigmond kijelenti, hogy ez állásra pályázó nem is fog akadni, mert a fizetés oly csekély, (800 kor.) hogy abból megélni nem lehet. Keri Koller Tivadart, hogy hasson oda, hogy a körorvosi fizetés felemeltesse.

Turján József kir. pénzügyigazgató jelenti: Az összes kincstári követelések összege kitett: 5.554,343 kor. 92 fill. Ebből befizetett: 2.652,296 kor. 85 fill. Hátralék: 2.902,047 kor. 14 fill. Házadományosság 73, fizetési halasztás 1 esetben engedélyeztetett.

Az ülés déli 12 órakor ért véget.

— **Névváltoztatás.** Preil Gyula lovasberényi illetőségű budapesti lakos vezetéknevét belügyminiszteri engedéllyel „Császár”-ra változtatta.

— **Táncmulatság.** A Székesfehérvári Kereskedő Ifjak Egyesülete f. hó 15-én táncmulatságot rendez a Széchenyi-utca 3. szám alatt levő helyiségében.

— **Beírások a kereskedő tanonc iskolában.**

A székesfehérvári kereskedő tanonciskolában a beírások szeptember 6-án kezdődnek. A tanoncok Pisky László alelnök ur üzenetében 16 K tandíj befizetése mellett felvételi igazolványt kapnak, amelynek alapján a beírás az iskolai anyakönyvekbe eszközöltetik szeptember hó 10-én, 11-én és 12-én d. u. 5-6 óráig az iskolai helyiségben. Szeptember hó 13-ikán d. u. 3 órakor történik a tanrend kihirdetése a fegyelmi szabályok felolvasása és az osztályok rendezése. Az előadások szeptember 14-ikén kezdődnek.

— **A perselyfosztogatók.** A napokban történt, hogy a bodajki szentkút perselyét feltörtek és az abban talált pénzt ellopták. A csendőrség megindította a nyomozást, melynek során kiderült, hogy a tettesek 10-12 éves gyermekek névszerint Link István székesfehérvári, Neubauer Ferenc, Fürst István és Fa József bodajki lakosok voltak. A betörő csemeték a pénzt sörre és cigarettára költötték.

— **Zongorahangoló.** Novák József, elsőrendű fővárosi koncert zongorahangoló, állandó lakását Rákóczi-utca (regi Kórház-utca) 17. sz. alá tette át. Elvállal hangolásokat helyben és vidéken a normális áron.

— **Tolvaj leány.** Máthé János mányi lakos egész háznépével a mezőn foglalkozott. Mig ők távol voltak hazulról valaki behatolt lakásukba, felfeszítette a szekrényeket és átkutatva a ruhák zsebeit, az egyik kabátból ellopta Máthéék megtakarított 60 koronáját. A károsultak hazatérve a mezőről, rögtön észrevették a lopást, miután a tolvaj az ablak betörve hatolt a lakásba. Feljelentésükre a csendőrség megindította a nyomozást. Kiderült, hogy a tettes Somogyi Zsófia 10 éves leánya volt, akinél azonban a lopott pénzből alig pár koronát találtak, mert a többi elvásárolta.

— **A sertéstolvaj.** Keizer János mányi lakos a napokban arra ébredt, hogy udvarából az éj leple alatt ismeretlen tettes egy hízott ellopott. A károsult feljelentésére a csendőrség megindította a nyomozást, melynek során kiderült, hogy a tettes ifj. Bankó József szintén mányi lakos volt. Az ellopott sertést ifj. Bankótól azonban már nem lehetett visszakérni, mert az másnap már tudatott rajta 64 koronáért. A tolvajt alyait feljelentették a kir. járásbírósnáknál.

Cimbalomtanítónő. Glász Bella, ki az országos m. kir. Zencakadémián Km László, Herzfeld és Sautner Zs. tanárok kitűnő sikerrel végzett tanítványa volt s a kinek játkélt, valamint éneket is többször élvezte már városunk közönsége a Szil-Istrán-Terenben rendezett esélyeken évvallal tanítványokat cimbalomtanításra, akár hánál, akár saját lakásán (Sarló-u. 3.) A tanítási díj közös megállapodás szerint.

Falusi csendélet. Szabó Péter kálozi földműves legény a napokban együtt borozgatott Szabó János és Szabó Pál sógoraival és Bartos nevű cimborájával az egyik ottani vendéglőben. Az átelleni asztalnál Szonyegi Pál útt Kovacs István és Varga Lajos nevű társaival. Estére kelve, amikor már mindkét kompánia kellő mennyiségű bort elfogyasztott, Szonyegi Pál széles jó kedvében egy boros patákokat dobott Szabó Péter társai felé. Ez annyira megrebbe hozta Szabó Pétert, hogy helyéről felugorva minden szó nélkül arcát csapta a dobálózóktól. Szonyegi és társai természetesen, hanem távoztak a vendéglőből. Hazáig azonban nem mentek, hanem az utcán lesbe álltak és a később hazagyekvő Szabót és társait megtámadták. Valóságos utcai harc fejlődött ki a két kompánia között, melynek a helyszínére érkezett csendőrök vetettek véget. Ekkorra azonban Szabó Pál és Szonyegi már súlyos sérüléseket szenvedtek. Különösen Szabó Pál állapota súlyos, kinek életben maradásához is keves a remény. A csendőrség megindította a nyomozást.

— **ERTESITES.** Az őszi idény beálltával a n. e. hölgyközönségnek ajánlom (usan felszerelt raktáromat melyben a legjobb minőségű és legújabb divatu kelméket tartom. Kiváló tisztelettel: Fráter Izidor, noi-szabó.

Elvert békéltető. A tánc aratók a napokban mulatságot rendeztek az ottani nagyvendéglőben. Mikor az elfogyasztott bor hatása alatt a jókedv kicsapott a rendez mezeiőről, Varg József és Cs. Varga János aratók összeverekedtek. Kugler Gyula aratógazda, hogy az esetleges vérengzésnek elejét vegye, felkiáltott ki az aratók között, mert a két arató most ellene fordult, a földre teríttek, egybalábba vertek, sőt Cs. Varga János kést ranyta elő oldalba szurta. Kugler Gyula állapota súlyos, de nem életveszélyes. Az ügyet feljelentették a helybeli kir. ügyészségnél.

Tűz Valon. A napokban tűz volt Valon. Gondai Istvánné ottani lakosnő udvarán gyújtott egy szálmakazal, amiből a lakház tetőzete is tüzet fogott és dacára a tűzoltók erőfeszítésének, teljesen leégett. A kár 1400 korona, melynek egy része a biztosítás révén megtérül. A megejtett tűzoltóságát megállapította, hogy a tűz a károsult gyermekeinek gyufával való játékból keletkezett.

Támadás az országoton. Simon István fehérvárcsergői lakos a napokban Szekesfehervárról gyalogosan igyekezett hazá feljába. Míg volt néhány száz lépésnyire a községtől, amikor szemközt találkozott régi haragosával Középv István és Varga István szintén fehérvárcsergői lakosokkal, akik köcsin Szekesfehervár felé tartottak. Amikor ezek meglátták Simont, legrágták a köcsről és ostornyelűekkel adagították a szerencsétlen embert, míg az vértől borítva össze nem esett. A két támadó a tett után újra köcsra ült és elhajtott. Simon István, akit arra haladó közönségbeli emberek szállítottak lakására, támadói ellen feljelentést tett.

Több oldali felszólításra van szerencsém a n. e. közönséggel tudatni, hogy hetenkint csütörtök, péntek, szombat és vasárnap a felvételeket személyesen eszközölöm. Szigeti és Társa fényképész, Szekesfehervár. Kossuth-utca 9. sz.

— **Tetten ért vásári tolvaj.** Szabó Istvánné csáltberényi lakos, aki vásári tolvajások miatt már több ízben büntetve volt, elment Móra ra, hogy az ottani országos vásáron szerencsét próbáljon. Már sikerült neki Perli Miksa és Steiner Ferenc lovasberényi cipészektől 2 pár cipőt, ismeretlen kereskedőtől 5 darab tükört és 1 zománcozott bögrét ellopnia. Mikor azonban egy földnárulótól egy tükört akart ellopni, rajtvesszett. Az elárúsító a tolvaj batyujában a fentemlírt tárgyakat megtalálta. A lopott holmit elkobozták, a tolvajt pedig átadták a móri kir. járásbírósnáknak.

IRODALOM.

Költői levelezések.

Kreskay Imre hátrahagyott irataiból ártórtí adatokkal s jegyzékkel közli Hatlyuffy Dezső dr.

(a) Az a szép irodalmi unnepe, amely az elmúlt év decemberében folyt le városunk falai között, mely emléktávtát emelt *Virág és Anyos* hazatun és költői érdemeinek most termi mind nagyobb és nagyobb körre kihatva izes gyümölcsöt. Több irodalmi mű jelent meg ezen unnepe alkalmából, nem számítva az egyes hírlapi közleményeket, melyek ezen unnepe előtt, napján és után ismertettek e két nagy nevű Pálos tanár iró érdemeit.

Kelenen Béla, az állami főrealkola új igazgatója volt tudunkkal az első, aki egy tuzetben „*Anyos Pál*” cimbalomtörténeti tanulmányt ement mellátta e tárgyias szavú költői irodalmi érdemét szép nyelven, szécs irodalmi ismeret keretében, komoly alapon.

Csapáry László dr., ciszt. r. főgimn. tanár volt a nagyszabású irodalmi unnepe díszelőlvásója, ki *Virág és Anyos* költeményeit ismertette esztetikai alapon, vonzó előadásban E tartalmas előlvásás egész terjedelmében meg is jelent a ciszt. r. főgimnázium e: évi Értesítőjében. Így tanulmányozhatják valóban legkönyvebben a tanulók e szép irodalmi tanulmányt.

Lau-dmann Gyula dr., városi fő- főorvos következett ezután, aki nem ugyan e két fértnepről, hanem a Pálos rendnek kevesebb ismert rantsáról, *Kriszta Imre Pálos költő* ról szolt a Katholikus Szemle 1906. VIII. tuzetében E szép előlvásat külön is megjelent. *Kreskay Imre* költői érdemeiről, latin s magyar verséről szolt e műveben Lau-dmann dr., aki városunk irodalmi életének mindig aggl. eleven érdeklődésű ébesztoje, aki már nem egy kulturális és irodalmi unnepeit kezdeményezett s nem egy ilyen eszmét vetett városunk intelligens közönsége közé.

Hattyuffy Dezső dr., fejtérmegei árvaszéki elnök sorakozik most ezen tiszteletreméltó férfiak mellé, amennyiben a Régi Magyar könyvtár XXII. számában kimerítő tanulmányt írt *Kreskayról* a fönt jelzett ement. A nyolcadret nagyságu, 124 oldalas kis könyv első 33 oldalas irodalomtörténeti keresetet rajzol *Kreskay* korából és abba behelyezve ezen eldögölő nagyreszt ismeretlen költőnek irodalmi munkásságát. E bevezeresből sokat tanulhat mindenki, tisztán látja benne a feltuzuló magyar irodalomnak küzdelmes állapotát, az egyes nagy férfiak közös harcait, törekveseit. Szerettük volna mer, ha megjelölte volna *Kreskay* helyét annyira, hogy usztan tudniánk, vajjon a francia szellemű iskolás *Basanyit* s társait *Orsz. Anyos*, *Baryajt*, avagy a klasszikus *Virágot Karamal*, vagy a magyaros irányu *Gárdanyit*, vagy talán az egyeztető *Verszghit* követte e jobban. A korral tisztaban levo olvasó ugyan rögtön megismeri a költeményekből, hogy *Kreskay* nem csatálkozott egy iskolához vagy iróhoz sem, bár mindegyikhez írt leveleket s ezek is utak öhozzá: — de az ifjuság részere megis jo lett volna kimondani ezen fényt világos szavakkal.

A 43 magyar költemény, mert emint ad *Hattyuffy Dezső dr.* ezen munkájában. élénk világtátaban mutatja ezen szép kor életét, ezen lelkesező kor lehiannak tízes munkáját, nemes törekvését. Harcra kész, mindenben és mindenért lelkesedő gárdával ismerkedünk meg e miben s a kik egymást usztán buzditva, lelkesedve írnak egymásnak, kik teljesen méltók a mi usz-

teletünkre. A legnagyobb és kevéső ismeretes nevek egy pezsgő életben találkoznak e miben. E miben között magas versek s költői levelek közül *Kreskay* ir *Anyos*nak 8-at; *Anyos* *Kreskay*nak 6-ot; *Kreskay* *Bersenyiekh* 1-et. *Bersenyiekh* *Kreskay*nak szintén 1-et. *Kreskay* *Révainak* 1-et stb. Egy szép, lelkes kor irói leveleznek s írnak egymásnak, e levelekben megismerkedünk ezen kor iróinak törekvésével, céljaival, munkájával közvetlen közelből, az eredeti forrásból. Es épen ezen alapon nagyon ajánljuk e munkát a VII. és VIII. osztályos tanuló ifjuságnak, könyvtáraknak, de a nagy közönségek is.

Városunkban tevékeny része volt *Kreskay*nak; itt sok munkát írt; hosszab ideig lakott. Es *Hattyuffy Dezső dr.* munkája ezen tekintetben nekünk különösen kedves. Egy tükördarabot mutat be városunk nagy mujtjából, mint az egész országra kiható munkás életéből.

Virág és Anyos mellett a harmadik nagy *Paulinus* most már *Kreskay*, aki fényt, dicsőséget hozott városunkra.

A *Hattyuffy* családi hagyomány s irodalmi örökség így most már nemzeti kincsé lett e művel. A nagy iró nevü árvaszéki elnök ur a nála levo kéziratokból állította össze ezen kis tuzetet, mely igen előkelő helyen jelent meg *Henrich Gusztáv* szerkesztésében a Régi Magyar Könyvtárban. Előlvásójuk megyénk árvaszéki elnökét ezen munkája megjelenése alkalmából és kérjük, hogy a még birtokában levo irodalmi családi örökségből közöljön újabb adatokat, írjon újabb munkákat nemzetünk díszere, irodalmunk gyarapodására, városunk dicsőségére. Büszke lehet megyénk, hogy ilyen árvaszéki elnöke van, aknek egyik legújabb közleménye a régiségekről, a *Budapesti Szemle*ben feltűnést keltett mindenfelé e hazában.

12833 1906.

Árlejtési hirdetemény.

Szekesfehervár szab. kir. város a Simor utcának a Haltetórl a Tolnai utcáig terjedő szakaszán előforduló összes csatornázási munkálatoknak a városi közgyűlésnek 1906 évi 212/12224 sz. a. kelt határozatával elfogadott két terv és egy költségvetés és műszaki felület szerint, illetve az azokban kitüntetett minőségű anyagokból, valamint azokban kelt méretekhöz képest és ott leirt módon elkészítését vállalkozás útján eszközöli.

A vállalkozás zártajánlatok útján történik. Az irásbeli ajánlatok mintája a következő:

„Eh alulírt a Szekesfehervár szab. kir. város által a Simor-utcának a Haltetórl a Tolnai-utcáig terjedő szakaszán készitendő összes csatornázási munkálatokat s ahhoz tartozó anyagbeszeréseket és szállításokat, miként azok a meglevő és általam betekintett építési okmányokban, nevezetesen egy építési tervben és egy költségvetésben kitüntetve vannak, illetve az építési bizottság későbbi rendelkezesei szerint szükségessé válandának, a velem közölt egy költségvetés minden egyes tételénél kitelt egységű árákból. azaz száztól, engedés, felülfizetés mellett elvállalom, egyuttal kijelentem, miszerint az ezen munka teljesítésére vonatkozólag Szekesfehervár szab. kir. város közgyűlésének 12,224. sz. a. kelt határozatával megállapított feltételeket ismerem és azokat magamra nézve kötelezőknek kijelentem.

A kívánt bantépénz fejében 314 koronát szóal háromszázötvennégy koronát készpénzben, következő értékpapirokban ide mellékelve betérészttem.

Kivirólt:

Ajánlat a szekesfehervári Simor-utcai munkálatokra.

Felhivatnak tehát mindazok, kik ezen vállalatot elnyerni óhajtják, hogy zárt ajánlataikat a városi közgazgatási hivatalba folyó 1906. évi szeptember hó 15-én délelött 10 óráig beadni el ne mulasszák, mert a később érkezettek figyelt mben nem vétetnek. Az árlejtés egyéb feltételei alulírt hivatalos helyiségében (Városház 10) minden nap a délelotti hivatalos órák alatt betekintheők.

Szekesfehervárról, 1906. évi szeptember 7.

Pölczer Péter, s. k. gazd. tanicos.